

przy udziale: Združenje na ochranu občana spotrebitelja HOOS

Sentencja

1) Odpowiedzialność państwa członkowskiego za szkody wyrządzone jednostkom w wyniku naruszenia prawa Unii przez orzeczenie sądu krajowego może powstać jedynie wtedy, gdy orzeczenie to wydaje sąd tego państwa członkowskiego orzekający w ostatniej instancji, czego zbadanie w odniesieniu do sporu stanowiącego przedmiot postępowania głównego należy do sądu odsyłającego. Jeśli tak jest, orzeczenie tego sądu krajowego orzekającego w ostatniej instancji może stanowić wystarczająco istotne naruszenie prawa Unii mogące powodować powstanie rzeczowej odpowiedzialności jedynie wtedy, gdy poprzez wydanie owego orzeczenia wspomniany sąd w sposób oczywisty narusza obowiązujące prawo lub gdy naruszenie to zachodzi pomimo istnienia utrwalonego orzecznictwa Trybunału w danej dziedzinie.

Nie można uznać, że sąd krajowy, który przed datą wydania przez Trybunał wyroku z dnia 4 czerwca 2009 r., Pannon GSM (C-243/08, EU:C:2009:350) wstrzymał się – w ramach postępowania egzekucyjnego dotyczącego wyroku sądu polubownego uwzględniającego żądanie zapłaty wierzytelności na podstawie warunku umowy, który należy uznać za nieuczciwy w rozumieniu dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich – z dokonaniem z urzędu oceny nieuczciwego charakteru tego warunku, chociaż dysponował niezbędnymi w tym celu informacjami w zakresie okoliczności prawnych i faktycznych, naruszył w oczywisty sposób orzecznictwo Trybunału w tej dziedzinie i w związku z tym dopuścił się wystarczająco istotnego naruszenia prawa Unii.

2) Zasady dotyczące naprawienia szkody wyrządzonej przez naruszenie prawa Unii, takie jak odnoszące się do oszacowania wysokości takiej szkody lub związku między żądaniem takiego naprawienia a innymi ewentualnie dostępnymi środkami prawnymi, ustalone są w prawie krajowym każdego państwa członkowskiego z poszanowaniem zasad równowagi i skuteczności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 245 z 27.7.2015.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 28 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – Verein für Konsumenteninformation/Amazon EU Sàrl

(Sprawa C-191/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenia (WE) nr 864/2007 i (WE) nr 593/2008 — Ochrona konsumentów — Dyrektywa 93/13/EWG — Ochrona danych — Dyrektywa 95/46/WE — Umowy sprzedaży zawierane przez Internet z konsumentami zamieszkałymi w innych państwach członkowskich — Nieuczciwe warunki umowne — Warunki ogólne zawierające postanowienie o wyborze prawa właściwego, którym ma być prawo państwa członkowskiego siedziby spółki — Ustalenie prawa właściwego do oceny niedozwolonego charakteru postanowień ogólnych warunków umownych w ramach powództwa o zaprzestanie szkodliwych praktyk — Ustalenie prawa regulującego przetwarzanie danych osobowych konsumentów)

(2016/C 350/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Verein für Konsumenteninformation

Strona pozwana: Amazon EU Sàrl

Sentencja

- 1) Wykładni rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych („Rzym I”) i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 864/2007 z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczącego prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych („Rzym II”) należy dokonywać w ten sposób, że bez uszczerbku dla art. 1 ust. 3 każdego z tych rozporządzeń prawo właściwe dla powództwa o zaprzestanie szkodliwych praktyk w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/22/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie nakazów zaprzestania szkodliwych praktyk w celu ochrony interesów konsumentów, skierowanego przeciwko stosowaniu kwestionowanych niedozwolonych postanowień umownych przez mające siedzibę w państwie członkowskim przedsiębiorstwo, które zawiera umowy w handlu elektronicznym z konsumentami mającymi miejsce zamieszkania w innych państwach członkowskich, w szczególności w państwie sądu orzekającego, należy ustalić zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 864/2007, podczas gdy prawo właściwe dla oceny danego postanowienia umownego powinno zawsze być ustalane na podstawie rozporządzenia nr 593/2008, bez względu na to, czy oceny tej dokonuje się w kontekście powództwa indywidualnego, czy powództwa zbiorowego.
- 2) Wykładni art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy dokonywać w ten sposób, że postanowienie ogólnych warunków sprzedaży przedsiębiorcy, które nie zostało indywidualnie wynegocjowane, a zgodnie z którym prawo państwa członkowskiego siedziby tego przedsiębiorcy reguluje umowę zawartą w obrocie elektronicznym z konsumentem, jest niedozwolone w zakresie, w jakim wprowadza tego konsumenta w błąd, dając mu do zrozumienia, że jedynie prawo tego państwa członkowskiego znajduje zastosowanie do umowy, i nie informując go o tym, iż korzysta on również, na podstawie art. 6 ust. 2 rozporządzenia nr 593/2008, z ochrony zapewnianej mu przez bezwzględnie wiążące przepisy prawa, które byłoby właściwe w braku tej klauzuli – czego zbadanie należy do sądu krajowego w świetle wszystkich istotnych okoliczności sprawy.
- 3) Wykładni art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych należy dokonywać w ten sposób, że przetwarzanie danych osobowych dokonywane przez przedsiębiorstwo handlu elektronicznego jest regulowane prawem państwa członkowskiego, do którego przedsiębiorstwo to kieruje swoją działalność, jeśli okaże się, że przedsiębiorstwo to przetwarza rozpatrywane dane w kontekście prowadzenia działalności gospodarczej w tym państwie członkowskim. Ocena, czy ta okoliczność ma miejsce, należy do sądu krajowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 221 z 6.7.2015.

Wyrok Trybunału (duga izba) z dnia 28 lipca 2016 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni/Istituto Nazionale di Statistica – ISTAT, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell’Economia e delle Finanze

(Sprawa C-240/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Dyrektywa 2002/21/WE — Artykuł 3 — Bezstronność i niezależność krajowych organów regulacyjnych — Dyrektywa 2002/20/WE — Artykuł 12 — Opłaty administracyjne — Objęcie krajowego organu regulacyjnego zakresem zastosowania przepisów obowiązujących w dziedzinie finansów publicznych oraz przepisów przewidujących ograniczenie i racjonalizację wydatków administracji publicznej)

(2016/C 350/11)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

Strona pozwana: Istituto Nazionale di Statistica – ISTAT, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell’Economia e delle Finanze